Ἔτος 19ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 22 ΜΑΪΟΥ 1905 — Ἀριθ. 837

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10–12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πταίουν οἱ γονεῖς. — Αἱ αὐτοκράτειραι τοῦ Βυζαντίου. Ἡ Εἰρήνη. Ἀγάπης πέρασμα.—Οἰκοκυραὶ καὶ οἰκοκυρεμό.—Γιὰ τὴν Νίναμάνεση (ὑπὸ Ἐδίνας).—Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν. Ἡπονηρία τοῦ μικροῦ Τρωτ.—Αἱ ἐξετάσεις τῆς Ἐπαγγελματικῆς καὶ Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς.—Χωρὶς ὄνομα.—Συνταγή. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς: Ἡ προσωπιδοφόρος πριγκήπισσα (ὑπὸ Δος Κούλας Δημολούλια).

ΠΤΑΙΟΥΝ ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ

Θὰ ἦτο δύσκολον νὰ πιστευθῇ καὶ ὅμως φαίνεται ὅτι εἶναι ἀληθὲς, δυστυχῶς, ὅτι διὰ τὰ βάσανα τῶν ἐξετάσεων τῶν παιδιῶν ὑπεύθυνοι δὲν εἶναι ἀπολύτως οἱ διδάσκαλοι καὶ παιδαγωγοί, ἀλλ' οἱ γονεῖς. Οἱ γονεῖς θέλουν τὰς ἐξετάσεις. Οἱ γονεῖς ἀπαιτοῦν τὴν ἐνώπιον μάλιστα τοῦ κόσμου δοκιμασίαν τῶν μαθητριῶν καὶ τῶν μαθητῶν, ὑπεννοοῦντες φυσικά, ὅτι ἡ δοκιμασία αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι θριαμβευτική. Οἱ γονεῖς ἔπειτα φροντίζουν διὰ τὴν μεγαλητέραν διαφήμισιν τῶν παιδιῶν, ἀποστέλλοντες εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰ γνωστὰ σχετικὰ χρονογραφήματα, διὰ τῶν ὁποίων γίνεται γνωστὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην, ὅτι τόσαι μεγαλοφυΐαι ἑλληνικαὶ προετοιμάζονται νὰ καταπλήξουν μετ' ὀλίγον τὸν κόσμον.

Καὶ τὸ κακὸν δὲν περιορίζεται ἕως ἐδῶ μόνον. Οἱ γονεῖς ἐπεμβαίνουν καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ θεωροῦν καλὸν τὸ σχολεῖον, τοῦ ὁποίου τὸ πρόγραμμα εἶναι παραφουσκωμένον ἀπὸ μαθήματα. Καλὸν τὸ σχολεῖον, τὸ ὁποῖον δίδει πολλὴν ἐργασίαν εἰς τὸ σπῖτι, πολλὰ γραπτὰ καὶ πολλὴν ἐν γένει μελέτην. Καλὸν τὸ σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἔχει περισσοτέρας ξένας γλώσσας. Καλὸν τὸ σχολεῖον, τὸ ὁποῖον κρατεῖ τὰ παιδιά των περισσοτέρας ὥρας κλεισμένα καὶ στριμωγμένα εἰς τοὺς τέσσαράς του τοίχους. Ὑπάρχουν μητέρες, αἱ ὁποῖαι διὰ νὰ μὴν ἐπιβλέπουν τὰ παιδιά των ἀπὸ τάς πέντε ἕως τὸ βράδυ καὶ διὰ νὰ μὴ τὰ συνοδεύσουν εἰς τὸν περίπατον, πληρώνουν καὶ τὰ ἀφίνουν εἰς τὸ σχολεῖον ἕως τὰς ὀκτώ, διὰ νὰ κάμουν δῆθεν ἐκεῖ τὴν μελέτην των.

Διὰ τοὺς γονεῖς αὐτοὺς κάθε στοργὴ καὶ κάθε τρυφερότης πρὸς τὰ δυστυχισμένα τὰ παιδιὰ εἶναι οὐτοπία. Ἕν μόνον πρᾶγμα ἔχουν ἐμπρός των, ἓν βλέπουν, ἓν σκέπτονται, πῶς νὰ τὰ ξεφορτωθοῦν καὶ πῶς νὰ τὰ κάμουν σοφά, ἢ μᾶλλον πῶς νὰ κάμουν νὰ πιστευθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον ἡ σοφία των.

Τὸ πρᾶγμα γίνεται τόσον δυσκολώτερον, ὅσον ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὀλίγοι γεννῶνται προικισμένοι μὲ φυσικὴν μεγαλοφυΐαν, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπάρχουσα δύναμις καὶ διάθεσις πρὸς μάθησιν καταστρέφεται μὲ τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς παιδικῆς ἀναπτύξεως. Τὸ παιδὶ κουράζεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, τὸ πνεῦμα ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν καταπόνησιν ἐξαντλεῖται, ἡ διάθεσις πρὸς μάθησιν καταστρέφεται καὶ τὸ σχολεῖον ἀπὸ μέσον εὐεργετικὸν πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος μεταβάλλεται εἰς κόλασιν μισητήν.

Ἡ ὑγεία δὲ τί γίνεται; Τὸ σῶμα αὐτὸ τὸ τρυφερόν, τὸ ὁποῖον εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ σκύπτῃ διὰ τῆς βίας ὀκτὼ καὶ δέκα ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον ἐπάνω εἰς ἕνα βιβλίον καὶ εἰς ἕνα τετράδιον, χωρὶς καμμίαν εὐχαρίστησιν, καμμίαν ἱκανοποίησιν οὔτε τοῦ πνεύματος, οὔτε τῆς ψυχῆς, πῶς καταντᾷ; Χωρὶς φῶς, χωρὶς ἥλιον, χωρὶς ἀέρα παθαίνει ὅ,τι καὶ τὰ φυτά, τὰ ὁποῖα κλείομεν μῆνας εἰς ἓν δωμάτιον· καὶ ποτίζομεν μηχανικῶς κάθε ἡμέραν καὶ ἔπειτα ἐκπληττόμεθα, διατί μαραίνονται καὶ σαπίζουν, χωρὶς νὰ μᾶς δώσουν ἄνθη.

Πηγαίνετε εἰς ἓν οἰονδήποτε σχολεῖον τὰς ἡμέρας μάλιστα αὐτάς, ἰδέτε τὰ κιτρινισμένα μάγουλα, τὰ νεκρωμένα μάτια, τὸν βαθουλωμένον θώρακα, τὰ λιπόσαρκα χέρια καὶ ἔχετε αὐτὸ ἐμπρός σας τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πνευματικῆς αὐτῆς διαίτης.

Αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα δὲν ἀντιλαμβάνονται τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἓν πρᾶγμα μόνον τοὺς ἀπασχολεῖ. Πῶς κατὰ τὸ διάστημα τῶν παύσεων θὰ ξεφορτωθοῦν τὰ παιδιά των καὶ πῶς θὰ εὕρουν σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ συνεχίσῃ καὶ μὲ τὴν ἀνυπόφορον ζέστην τὸ μαρτύριον τοῦ χειμῶνος. Οἱ γενναιότεροι ἀρκοῦνται εἰς μαθήματα κατ' οἶκον, διὰ τὰ ὁποῖα προσλαμβάνονται ἀπὸ τὴν ἐπαύριον τῶν ἐξετάσεων εἰδικοὶ προγυμνασταί.

Εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ φιλανθρωπία τῶν πλουσίων κατώρθωσε διὰ συνεισφορῶν αὐτῶν θερινὰ ταξείδια τῶν μαθητῶν τῶν δημοτικῶν σχολῶν. Ἐδῶ ἡ φιλανθρωπία τῶν γονέων ἐπενόησε τὰ θερινὰ μαθήματα καὶ τὸν προγυμναστήν.

ΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΙ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Εἰρήνη

Σπανίως αὐτοκράτειρα ἠγαπήθη τόσον ἀπὸ τὸν λαόν της καὶ ὑπῆρξε τόσον δημοτική, ὅσον ἡ Εἰρήνη. Ἡ διοίκησίς της ὑπῆρξε κατ' ἐξοχὴν φιλολαϊκή, ὑπερβᾶσα κατὰ τοῦτο πάντας τοὺς πρὸ αὐτῆς καὶ μετ' αὐτὴν διοικήσαντας τὸ κράτος. Ἠλάττωσε τὰς τιμὰς τῶν ἐμπορευμάτων καὶ τῶν τροφίμων εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον. Ἐχάριτεν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέρος τῶν καθυστερουμένων φόρων καὶ κατήργησε τὸν δασμόν, τὸν ὁποῖον ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ πληρώνουν εἰς τοὺς σταθμοὺς Ἱέρονος καὶ Ἀβύδου τὰ πλοῖα τὰ διερχόμενα τὸν Ἑλλήσποντον καὶ τὸν Βόσπορον. Ὅλα αὐτὰ τὴν κατέστησαν ἀντικείμενον ἀληθινῆς λατρείας.

Ἀκριβῶς κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 802, μετὰ τὰς προκαταρκτικὰς διαπραγματεύσεις εἶχεν ἀποστείλει καὶ ὁ Κάρολος ὁ Μέγας τοὺς ἀπεσταλμένους του εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν συνεζητοῦντο οἱ ὅροι τῆς μεγάλης ἑνώσεως τῆς αὐτοκρατείρας μετ' αὐτοῦ μεταξὺ τοῦ Ἰεσέ, ἐπισκόπου τοῦ Amicus, τοῦ κόμητος Helingaud καὶ τοῦ σπαθαρίου Λέοντος, ἀπεσταλμένου τῆς Εἰρήνης, ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ ὁποίου εἶχον ὅλοι εἰσαχθῆ εἰς τὸ Βυζάντιον, ἵνα ἐξουδετερώσουν τοὺς τελευταίους δισταγμοὺς καὶ τὴν ἀντίστασιν τῆς αὐλῆς τῆς Εἰρήνης, οἱ ἀντίθετοι ὑπερίσχυσαν, ἠμπόδισαν τὴν ἕνωσιν καὶ ἐπέσπευσαν τὴν κατὰ τῆς Εἰρήνης συνομοσίαν.

Αἱ ραδιουργίαι τοῦ παλατίου ἄλλως τε μεταξὺ των εἶχαν πρὸ πολλοῦ ἐξυφανθῆ. Ὁ Σταυράκης, τέως πανίσχυρος τῆς Εἰρήνης ὑπουργός, εἶχεν ὑποπέσει εἰς δυσμένειαν, ὡς συνομοτῶν κατὰ τῆς αὐτοκρατείρας καὶ τοῦτον εἶχε διαδεχθῆ ὡς ἔμπιστος παρ' αὐτῇ ὁ Ἀέτιος, ἄνθρωπος ὑπερήφανος καὶ ἄπληστος.

Ἡ ἕνωσις τῆς Εἰρήνης μετὰ τοῦ Καρόλου τοῦ Μεγάλου, δὲν ἐσύμφερεν εἰς κανένα ἐκ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ Βυζαντίου. Ὁ Ἀέτιος προσεπάθει νὰ τὴν ἐξαναγάσῃ νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν ἀδελφόν του Λέοντα, ἐνῷ οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν Νικηφόρον προέβαιναν εἰς τὸ πραξικόπημα τῆς 31 Ὀκτωβρίου τοῦ 802.

Καὶ ὅπως εἰς μίαν ἐπανάστασιν τοῦ παλατίου ὠφείλετο ὁ θρίαμβος τῆς Εἰρήνης, εἰς ἄλλην αὐτοῦ ἐπανάστασιν ὀφείλεται ἡ πτῶσίς της. Ἡ καταστροφὴ ὑπῆρξε τόσον αἰφνιδία, ὥστε οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ σωθῇ.

Οἱ συνομόται ὅλοι ὡπλισμένοι εἰσεχώρησαν εἰς τὸ παλάτι τοῦ Ἐλευθέρου, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Εἰρήνη κατέκειτο ἀσθενής. Τὴν ἥρπασαν χωρὶς ἀντίστασιν, καὶ τὴν μετέφεραν εἰς τὸ μεγάλο παλάτι, ὅπου ἀνεκήρυξαν τὸν Νικηφόρον αὐτοκράτορα. Ὁ Πατριάρχης Τκράσιος, ἐξηναγκάσθη μὲ τὸ ξῖφος εἰς τὸν λαιμὸν νὰ στέψῃ τὸν σφετεριστὴν τοῦ θρόνου εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας. Εὐθὺς μετὰ τὴν στέψιν ὁ Νικηφόρος συνοδευομένος ὑπὸ μερικῶν πατρικίων ἐπεσκέφθη εἰς τὰς φυλακὰς τὴν ἔκπτωτον αὐτοκράτειραν, τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἠναγκάζετο νὰ δεχθῇ τὸ στέμμα παρὰ τὴν θέλησίν του καὶ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ τὴν μετεχειρίζετο μὲ ὅλον τὸ σέβας, τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὴν θέσιν της. Ἡ Εἰρήνη ὑπέστη μὲ στωϊκὸν θάρρος τὴν μεταστροφὴν αὐτὴν τῆς τύχης καὶ παρεκάλεσε τὸν ἐχθρόν της νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ ζήσῃ εἰς τὸ παλάτι τοῦ Ἐλευθέρου.

Ὁ Νικηφόρος συνήνει εἰς τοῦτο, ἐὰν ἡ αὐτοκράτειρα τοῦ παρέδιδε τοὺς θησαυρούς της. Ἡ δυστυχὴς ἔπεσεν ἀνόπτος εἰς τὴν παγίδα. Εὐθύς, ὡς ὁ Νικηφόρος ἔγινε κύριος τῶν θησαυρῶν, ἐξώρισε τὴν Εἰρήνην εἰς τὴν νῆσον Πρίγκηπον. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ εὕρισκεν ὅτι τὸ θῦμά του ἦτο πολὺ πλησίον καὶ μετὰ ἕνα μῆνα ἡ αὐτοκράτειρα ἐξωρίζετο εἰς τὴν Λέσβον.

Ἐκεῖ ὑποβεβλημένη εἰς ζωὴν φρικώδη διὰ τὴν ὑπερήφανον ψυχήν της, ἡ αὐτοκράτειρα ἀπέθανε μετὰ ὀκτὼ μῆνας τὴν 9ην Αὐγούστου 803, λησμονημένη καὶ ἔρημος Τὸ σῶμά της ἐτάφη εἰς τὴν Πρίγκηπον, εἰς τὴν μονήν, ὅπου εἶχε μείνει ὀλίγας ἡμέρας καὶ ἥτις εἶχεν ἱδρυθῆ ἀπὸ αὐτήν.

Ὅλοι οἱ λογικοὶ καὶ εὐσεβεῖς ἄνθρωποι, λέγει ὁ Θεοφάνης, δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσουν τὰ μυστηριώδη σχέδια τῆς Θείας Προνοίας, ἥτις ἐστέρει τῆς ἐξουσίας γυναῖκα, ἥτις τόσον εἶχεν ἀγωνισθῆ διὰ τὴν ἀληθινὴν πίστιν καὶ παρέδιδεν αὐτὴν εἰς ἄνθρωπον ποταπῆς καταγωγῆς, ἄλλοτε χοιροβοσκόν, καὶ ἐχθρὸν τῶν ἱερῶν τῆς ἐκκλησίας. Καὶ διὰ τοῦτο μεταξὺ τῶν πιστῶν, οἱ μὲν ἐνόμιζον ὅτι εὑρίσκοντο πρὸ κακοῦ ὀνείρου καὶ οἱ ἄλλοι προέβλεπον μὲ φόβον τὰς συμφοράς, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐνέσκηπταν εἰς τὸ κράτος ἀπὸ τὸν τύραννον, τοῦ ὁποίου ἐγνώριζον τὴν διεφθαρμένην ψυχήν.

Λέγεται ὅτι ὅταν τὸ 1204 οἱ Σταυροφόροι ἐβίασαν τοὺς τάφους τῶν αὐτοκρατόρων καὶ αὐτοκρατειρῶν τοῦ Βυζαντίου, ἐσεβάσθησαν μόνον τὸν τάφον τῆς Εἰρήνης, ἡ ὁποία παρ' ὀλίγον ἐγίνετο σύζυγος Καρόλου τοῦ Μεγάλου. Σήμερον ἀκόμη κατὰ λαϊκὴν παράδοσιν, ὁ ὡραῖος πράσινος σαρκοφάγος, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται παρὰ τὴν ἀρχαίαν ἐκκλησίαν τοῦ Παντοκράτορος θεωρεῖται τὸ τελευταῖον ἄσυλον τοῦ ἐνδόξου αὐτοκράτορος.

Μὲ τὸν Νικηφόρον οἱ εἰκονοκλάσται ἐπανῆλθον εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ ἡ καταδίωξις αὐτῶν συνεχίσθη καὶ ὑπὸ τοὺς διαδόχους του Σταυράκιον, Μιχαὴλ Ραγκαβῆν, τὸν Ἀρμένιον Λέοντα, Μιχαὴλ τὸν Τραυλὸν καὶ Θεόφιλον. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἀπέθανε τὸ 842, ἀφήσας υἱὸν ἀνήλικον, ἀντὶ τοῦ ὁποίου κατέλαβε τὸν θρόνον ἡ μήτηρ αὐτοῦ Θεοδώρα. Ὑπὸ τὴν αὐτοκράτειραν αὐτήν, ἧς τὴν μνήμην τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία τὸ πρῶτον Σάββατον τῆς Σαρακοστῆς, ἀποκατεστάθη τὸ κῦρος τῶν ἀποφάσεων τῆς ἑβδόμης οἰκουμενικῆς Συνόδου. Οὕτω εἰς τὰς δύο αὐτὰς γυναῖκας ὀφείλεται ἡ ἐπαναφορὰ τῆς προσκυνήσεως τῶν Ἁγίων εἰκόνων, ἡ ἐξασφαλίσασα ἐπὶ μακροὺς ἤδη αἰῶνας τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ὁμόνοιαν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου.

ΑΓΑΠΗΣ ΠΕΡΑΣΜΑ

Γιὰ τὴ Νίνα Μάνεση.

Ἡλιολουσμένη, διάφανη, χαρούμενη, μὲ μίαν ὁλόγλυκη πνοὴ καλοκαιρινή, μὲ μιὰ γλυκόλαλη συνοδεία ἀπὸ ἐρωτιᾶς τραγούδια, ἡ ἡμέρα τῆς πρωτομαγιᾶς ἐροδοφάνηκε καὶ γιὰ νὰ τὴ γιορτάσουνε, τὰ λουλούδια ὅλα ἀνοίξανε, δροσερὰ καὶ μυριανθισμένα στολίδια τῆς πλουσιόδωρης ἄνοιξης.

Μὰ σὰν πέρασεν ἡ πρωτομαγιὰ ποιό πολλά, ποιὸ εὐωδιασμένα τὰ λουλούδια τὰ χιλιόχρωμα σκορποῦνε μακρυὰ τὴν εὐωδιά τους. Ἀνάμεσα στὴ πρασινάδα λάμπουνε μ' ὅλη τὴ χάρη τους τὰ τριαντάφυλλα καὶ οἱ πασχαλιές, καὶ φαντάζουνε οἱ μαργαρίταις, οἱ μενεξέδες, τὰ γιασεμιά, οἱ ὑάκινθοι καὶ οἱ κρῖνοι, καὶ ὡμορφαίνουνε περισσότερο τῆς αὐγῆς τὸ γλυκοχάραμμα, τοῦ μεσημεριοῦ τὸ φέγγος καὶ τῆς φεγγαροφώτιστης νύχτας τὸ σιωπηλὸ μυστήριο.

Γιὰ ποιὰ γιορτὴ ἑτοιμάζονται πάλι; σὰν ἔφυγεν ἡ πρωτομαγιὰ ποιὸς θὰ προβάλλῃ ποῦ θὰ στολίσουνε τώρα;

Λὲς ποῦ τὸ ἓν ἄνθος σμίγει μὲ τ' ἄλλο, γιὰ νὰ τοῦ μουρμουρίσῃ κάτι, σὰν σειέται ἀπὸ τ' ἀγέρι, τ' ἀνάλαφρο. Καὶ τὸ σάλεμμά τους τὸ χαριτωμένο θυμίζει τὴ χάρη τὴ ζηλευτή, τῆς κόρης τῆς νεραϊδένιας ποῦ ὅταν διαβαίνῃ ἐλαφρὰ σὰν τ' ἀγέρι, σὰν τὰ χαρίματα δροσερή, μὲ τὸ βαθύ, τὸ μαγευτικὸ ἀνάβλεμμά της, μοιάζει γιὰ μιὰ ἀδελφὴ τῶν λουλουδιῶν, γιὰ μιὰ τῆς ἄνοιξης εἰκόνα. Γιὰ κείνη ξανοίξανε ὁλόχαρα τὰ λουλούδια, γιὰ κείνηνε ποῦ ἀγαποῦνε, ποῦ κάθε πόθο της, κάθε λογισμό της κρυφὸ μαντεύουνε καὶ ποῦ κατέχουνε τὸ ποθητὸ ὄνειρό της

Ὅπως καὶ ἐκείνη καὶ αὐτὰ προσμένουνε τὴ στιγμὴ τὴν εὐτυχισμένη, ποῦ τὸ ἐρωτοπλασμένο ὄνειρο θ' ἀληθέψῃ, ποῦ στὴν ἀναγάλλιαση τῆς καρδιᾶς της μὲ τὰ μῦρά τους θὰ τὴ περιχύνουνε, ποῦ θὰ τῆς στολίσουνε τὰ παρθενικὰ στήθη καὶ τ' ἀγνὸ μέτωπο καὶ ποῦ τὴ νύφη της καὶ τὴν ὠμορφιὰ θὰ συμβολίσουνε.

Κι' ὅλο μὲ μιᾶς ἡ ὥρα τοῦ θερισμοῦ τους ἔφτασε· μὲ βιαστικοῦ θεριστὴ δραπάνι κόβονται, κόβονται τὰ λουλούδια. Σὲ σωροὺς στοιβάζονται καὶ σὲ καλάθια, ἄλλα ξερριζόνονται κι' ἄλλα χάμου πέφτουνε καὶ πατιοῦνται· ἡ πεταλοῦδα ποῦ ἀπάνω στὴ παπαροῦνα σειόντανε μ' αὐτήν, σ' ἕνα ἥσυχο φύσημα ἀγέρος, τρομαγμένη πετάει, καὶ φεύγει ἡ μέλισσα ποῦ εἶχε κρυφτῆ κάτου ἀπ' τοῦ ρόδου τὰ φύλλα, καὶ τὸ ζουμί του τὸ γλυκὸ ροφοῦσε... Καὶ τ' ἄνθια ἀνταριασμένα σαστίζονται... τόσο γρήγορα τόσο βιαστικά, καὶ σιωπηλὰ τόσο;

Μὰ δὲν εἶνε δροσιὰ κεῖνο ποῦ ἔσταξε σ' ἑνὸς κρίνου τὸ πέταλο· κάτι θερμὸ ἔπεσε καὶ τὸ κάνει ν' ἀνατριχιάσῃ μέσα στὰ χέρια τοῦ νέου ποῦ τὸ κρατοῦσε, τοῦ νέου ποῦ κόβοντάς το τὸ πότισε μὲ θερμὸ πικρὸ δάκρυ· μὲ δάκρυ! τ' ἄνθια ποῦ περιμένουνε νὰ πᾶνε σὲ γάμο;

.....

Τὰ κεριὰ εἶνε ἀναμμένα ὅλα, μπροστά της βρεθήκανε τὰ λουλούδια ποῦ τὴν ἀγαποῦνε... λυτά, ἢ πλεγμένα σ' ἀμέτρητα στεφάνια ἀπάνω της χύνονται, καὶ μιὰ γυναῖκα ποῦ εἶχε γιὰ ἐλπίδα της γλυκειὰ νὰ τῆς στολίσῃ μιὰ μέρα χαρούμενα μὲ νερατζάνθια τὸ κεφάλι, παίρνει τώρα ἕνα στεφάνι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ βαρυπονεμένου νέου, καὶ τὸ ἀκουμπάει πάνω στὴ ξαπλωμένη, στὴ κατάχλωμη κόρη. Μαζῆ κ' οἱ δυό τους μὲ λαχτάρα τήνε θωροῦνε, σαστισμένοι στὴ ξαφνική, στὴν ἀνεπάντυχη συφορά· μαζῆ τῆς βίχνουνε ἕνα φιλί, στὸ στερνό, στὸ νεκρωμένο μέτωπό της.

Εἶναι ἀλήθεια; Ἀκίνητη γιὰ πάντα ἐκείνη ποῦ ἴσια με χτὲς ἦταν ὅλη χαρὰ καὶ ζωὴ ὅλη; Σβύστηκε τὸ χαμόγελο τὸ γλυκὸ γιὰ πάντα, γιὰ πάντα σφάλισαν τὰ ζωηρὰ μάτια;

Καὶ τὰ λουλούδια τῆς ἀδελφῆς τους τὴν ἀχνάδα σκεπάζουνε, καὶ ἀπ' αὐτὰ στολισμένη φαίνεται εὔμορφη σὰν ὅραμα, σὰν τὴν αἰωνιότητα εἰρηνική, κάτου ἀπ' τὸ φέγγος τῶν νεκρικῶν λαμπάδων, ποῦ τὴν εἰκόνα αὐτὴ τῆς ζωῆς φωτίζουνε, τῆς ζωῆς ποῦ ἡ λύπη θ' ἀκολουθήσῃ τὴ χαρά, ποῦ τίποτε ὤμορφο δὲ μπορεῖ νὰ βαστάξῃ. Τίποτα!... Σὰν τὰ λουλούδια ριχτοῦνε σωρὸς πάνου στὸ χῶμα, στὸ χῶμα ποῦ θὰ σκεπάσῃ γιὰ πάντα στ' ἄφεγγα, τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅλα τους τὸ ἀγουρομυρωμένο, θὰ φρυγοῦνε κι' αὐτά, θᾶνε ἀγνώριστα, καὶ τότες τί θὰ μείνῃ γιὰ νὰ τὴν παρασταίνῃ ἐδῶ κάτου;

Ἡ καρδιά μας χτυπάει...

Ἄσβυστη καὶ θερμὴ φανερώνεται τώρα μπροστά μας ἡ Ἀγάπη της, ποῦ ἡ νέα στὴ πρόσκαιρη ἐδῶ κάτου ζωή της μονάχα γιὰ κείνην ἔζησε καὶ μόνον ἐκείνη μπορεῖ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ. Ὅ,τι ἡ καρδιά της αἰστάνθηκε, ὅ,τι ἐννοιώθανε κεῖνοι ποῦ τώρα κλαῖνε, μένει....καὶ σὰν τ' ὄνομά της θὰ προφέρεται, ὅμοια μὲ ἐλαφριὰ ἀγέρος πνοή, ὅμοια μὲ πέταμα ἀγγέλου, θὰ περνάῃ ἀπ' ὅλων τὰ στόματα, ἀπ' ὅλων τῆς καρδιαῖς, ἡ Ἀγάπη.

Ἐδίνα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἡ πονηρία τοῦ Τρότ.

Βεβαίως δὲν εἶνε διόλου διασκεδαστικὸν νὰ ἔχῃ κανεὶς μίαν ἀδελφούλαν, διόλου, μὰ διόλου! Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Τρὸτ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἔ, λοιπόν, ὅλα πηγαίνουν στραβά, τὸ σπίτι ἄλλαξεν ὅλως διόλου! Καὶ τὸ πλέον ὀχληρὸν εἶνε ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ περπατῇ μὲ τὴς μύτες τῶν ποδιῶν, χωρὶς νὰ κάμῃ θόρυβον, χωρὶς νὰ τρέχῃ, νὰ φωνάζῃ.

Αὐτὴ ἡ εὐλογημένη ἀδελφούλα κοιμᾶται ἀπὸ τὸ πρωΐ

ἕως τὸ βράδυ. Ἡ μαμὰ δὲν εἶνε πλέον εἰς τὸ κρεββάτι, ἀλλ' εἶνε ὅλην τὴν ἡμέρα ξαπλωμένη εἰς τὴν μεγάλην πολυθρόναν της. Δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ παίξῃ μὲ αὐτήν. Εἶνε πάντοτε κουρασμένη, ἀδιάθετη. Ὁ Τρὸτ εἶχε μίαν ὡραίαν κάμαρα κοντὰ εἰς τὴν κάμαρα τῆς μαμᾶς του· τὸν ἔβγαλαν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, διὰ νὰ βάλλουν τὴν ἀδελφούλαν μὲ τὴν χονδρὴν παραμάνα της. Καὶ τὸν καϋμένο τὸ Τρὸτ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, χωρὶς πολλὰ κομπλιμέντα, χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσουν ἂν αὐτὸ τοῦ ἤρεσε. Καὶ ἐπειδὴ ἡ τωρινή του κάμαρα εἶνε πλέον μικρὰ ἀπὸ τὴν ἄλλην, τοῦ ἄφησαν ὅλα τὰ παιχνίδιά του εἰς τὸ ντουλάπι τῆς πρώτης καὶ κάθε φορὰν ὅπου πηγαίνει νὰ ζητήσῃ κανένα, ἡ ἀδελφούλα κοιμᾶται καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τοῦ τὸ δώσουν. Μία φορὰν ὁ Τρὸτ ἦτο σπουδαῖο πρόσωπον· ὅλο τὸ σπίτι ἦτο εἰς τὰς διαταγάς του, κάθε κίνημά του καὶ κάθε πρᾶξίς του ἦτο συμβὰν ἄξιον λόγου. Ἡ Τερέζα, ἡ γρηὰ μαγείρισσα τοῦ ἔδιδε κρυφὰ λειχουδιές, καὶ ὁ Bertrand ὁ περιβολάρης τοῦ ἔδειχνε τὴς φωλιὲς τῶν πουλιῶν.

Τώρα ἡ Τερέζα δὲν σκέπτεται, παρὰ πῶς νὰ κάμῃ νὰ γελάσῃ καὶ διασκεδάσῃ ἡ ἀδελφούλα, καὶ ὁ Bertrand μόλις δῇ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ περιβόλι ἡ παραμάνα μὲ τὴν μικρούλα τρέχει πρὸς αὐτάς. Κανεὶς δὲν ἀπασχολεῖται πλέον διὰ τὸν Τρότ.

Καὶ ὅμως αὐτὸς εἶνε πλέον καλὸς ἀπὸ τὸ μικρὸν αὐτὸ πλᾶσμα. Ἡ ἀδελφούλα δὲν εἶνε πλέον οὔτε κίτρινη, οὔτε κόκκινη, εἶνε ἀλήθεια· ἀλλ' ἔχει πάντοτε τὸ προσωπάκι τῆς γρηούλας, καὶ κάμνει πάντοτε τοὺς ἴδιους μορφασμούς. Αὐτὴ δὲν ἐννοεῖ οὔτε μίαν λέξιν ἀπ' ὅ,τι τῆς λέγουν, δὲν ἠξεύρει νὰ λέγῃ παρὰ ἕνα καὶ μόνον πρᾶγμα «οὐά, οὐά». Ὅταν δὲν κοιμᾶται καὶ δὲν κλαίῃ, εἶνε βέβαιον ὅτι τρώγει, τότε φουσκόνει τὰ μάγουλά της καὶ τὰ ξεφουσκόνει ἀδιακόπως. Δὲν σκέπτεται διὰ τίποτε ἄλλο. Καὶ ἔπειτα εἶνε τόσον βρώμικη. Δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ τὰς λεπτομερείας! Ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν πῶς δὲν εἶνε παστρική! Ὁ Τρὸτ ἠξεύρει καὶ ὁμιλεῖ, τρέχει, λέγει μύθους, καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην ν' ἀλλάξῃ τὰ παπούτσιά του κάθε στιγμήν, καὶ ὅμως ἔπειτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἡ μικρούλα πάντα ἔχει δίκαιον.

Ἀλλ' ὁ Τρὸτ δὲν ἔχει μόνον κακὴν διάθεσιν, ἔχει κἄτι παραπάνω. Τί λοιπόν; Ζηλεύει τὴν ἀδελφούλα του; Ὄχι, διότι κατὰ τὸν ἰδικόν του τρόπον τὴν ἀγαπᾷ πολὺ καὶ θέλει νὰ εἶνε πάντοτε εὐχαριστημένη καὶ δὲν ἔχει οὔτε σκιὰν κακοῦ αἰσθήματος δι' αὐτήν. Ὄχι· ὁ Τρὸτ δὲν εἶνε ζηλιάρης. Εἶνε μόνον λυπημένος, πολὺ λυπημένος, διότι κανεὶς δὲν τὸν προσέχει πλέον καὶ διότι ἡ μαμά του καὶ ὁ μπαμπάς του δὲν τὸν ἀγαποῦν. Τώρα ὅπου ἔχουν ἕνα καινούργιο μωρὸ δὲν ἀπασχολοῦνται πλέον μὲ αὐτὸν τὸν παλῃό. Καὶ αὐτός ὁ Τρὸτ ὅταν τοῦ ἐχάρησαν τὸ κανούργιο κουτὶ μὲ τοὺς μολυβένιους στρατιῶτες, ἄφησε κατὰ μέρος τοὺς παληούς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν πλέον ὡραῖοι.

Καὶ βεβαίως τὸ ἴδιον θὰ συμβαίνῃ καὶ διὰ τοὺς μεγάλους. Τώρα βέβαια τὸν ἔχουν ἐντελῶς λησμονήσει. Τὴν περασμένη βραδυὰ ἡ μαμὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς φιλονεικοῦσαν ἐὰν ἔπρεπε νὰ δώσουν ἢ ὄχι ἀσβεστόνερον εἰς τὴν μικρούλαν: αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀνήγγειλαν ὅτι τὸ δεῖπνον ἦτο ἕτοιμον. Ἐσηκώθησαν λοιπὸν καὶ δὲν ἐσκέφθησαν διόλου τὸν Τρότ, ὁ ὁποῖος ἦτο εἰς μίαν γωνίαν. Καὶ ὁ μπαμπᾶς θὰ τὸν ἔκλειε μέσα εἰς τὸ δωμάτιον ἂν δὲν ἔτρεχε: «Νὰ εἶσαι γρήγορος· ὅταν μένῃς ἔτσι σὲ ξεχνοῦμεν!» Νὰ τὸν ξεχάσουν! καὶ τοῦ τὸ εἶπε ὁ μπαμπᾶς ὁ ἴδιος. Δύο μεγάλα δάκρυα ἔπεσαν εἰς τὸ πιατό του, εὐτυχῶς δὲν τὰ παρετήρησαν· ὡμιλοῦσαν ἀκόμη διὰ τὸ ἀσβεστόνερον

Ὁ Τρὸτ εἶνε πάρα πολὺ μελαγχολικός. Δὲν τὸν ἀγαποῦν πλέον, ἴτως λιγάκι ἀκόμη, ἀλλ' ὄχι ὅπως πρίν. Σήμερα μάλιστα ὅλα ἐπῆγαν πλέον χειρότερα. Τὸ πρωὶ εἶχε μάθημα μὲ τὴν δασκάλα του, καὶ δὲν εἶχε καλὴν διάθεσιν· εἰς μίαν λοιπὸν παρατήρησίν της, αὐτὸς ὁ τόσον εὐγενὴς πάντοτε, τῆς ἀπήντησεν ἄσχημα. Κατὰ κακὴν τύχην ὁ μπαμπᾶς ἐπερνοῦσεν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τὸν ἤκουσε. Τὸν ἐτιμώρησε νὰ μείνῃ χωρὶς φροῦτο.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ πρόγευμα ὁ Τρὸτ ἀνυπόμονος νὰ τρέξῃ, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν τραπεζαρία καὶ ἄφησε τὴν πόρτα νὰ κτυπήσῃ μὲ δύναμιν. Ἡ ἀδελφούλα ἐξύπνησε, καὶ ἡ μαμὰ ἐφώναξε· αὐτὸς ὁ Τρὸτ ἔχει γίνει ἀνυπόφορος. Τὸ βράδυ ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸν περίπατο, ἦτο νύκτα πλέον καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἦτο περισσότερον μελαγχολικὸς καὶ ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ τὸν χαϊδέψουν. Ὁ Τρὸτ ἤθελε νὰ καθήσῃ κοντὰ εἰς τὴν μαμά του, ὅπως συνήθως εἰς τὴν μικρὰν πολυθρόναν του, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦτο δυνατόν· εἰς τὴν θέσιν του ἦτο ἡ Λουκία μὲ τὴν κούνια της. Καὶ ἡ μαμὰ ἦτο τόσον ἀπησχολημένη εἰς τὸ νὰ κάμνῃ σχήματα, ὥστε μόλις ποῦ ἐφίλησε τὸν Τρότ. Τότε ὁ Τρὸτ ἐπῆγεν ὁλομόναχος κοντὰ εἰς τὸ παράθυρον, πολὺ λυπημένος καὶ ἔβλεπε ποῦ νύχτονε εἰς τὸν κῆπον. Ἔπειτα ἀπ' ὀλίγον ἦλθεν ὁ μπαμπᾶς, ἐκάθησε κοντὰ εἰς τὴν μικρούλα καὶ εἶπεν εἰς τὸν Τρότ: «Τί κάνει ὁ μικρός; εἶνε θυμωμένος;» καὶ ἄρχισε νὰ συνομιλῇ μὲ τὴν μαμά. Ὁ Τρὸτ ἔμενεν εἰς τὴν γωνίαν του πολὺ μελαγχολικός. Εἶνε βέβαιον, βεβαιότατον πλέον, ὅτι κανεὶς δὲν τὸν ἀγαπᾷ. Ἄλλοτε ὅταν ἦτο κακὸς τὸν μάλωναν λιγάκι, ἔπειτα αὐτὸ ἐτελείωνε, τὸν ἐφιλοῦσαν μὲ περισσοτέραν ἀγάπην. Τώρα τὸν μαλώνουν μὲ μεγαλειτέραν αὐστηρότητα καὶ δὲν τὸν φιλοῦν μὲ ἀγάπην. Τί νὰ κάμῃ; καὶ νὰ σκέπτεται ὅτι ἄλλοτε τὸν ἀγαποῦσαν τόσον πολύ! καὶ ὅταν ἦτο ἄρρωστος ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἀγαποῦσαν ἀκόμη περισσότερον. Ἂν ἀρρωστοῦσε καὶ τώρα . . .

Αὐτὸ εἶνε μία ἰδέα. Ἐπῆραν τὸ μωρό, κανεὶς δὲν τὸν βλέπει. Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ ὁμιλοῦν σιγά, σιγά. Μ' ἕνα πήδημα ὁ Τρὸτ ἀνέβηκεν ἐπάνω εἰς τὴν καρέκλα, ἔβαλε τὰ δύο χέρια πίσω εἰς τὴν πλάτην του καὶ ἐπήδησε. Ἡ καρέκλα ἔπεσε χάμου μὲ φοβερὸν θόρυβον καὶ ὁ Τρὸτ εὑρέθη εἰς τὸ πάτωμα εἰς τὴν μέσην τῆς κάμαρας.

Ἡ μαμὰ ἔβγαλε μιὰ φωνὴν τρόμου, ὁ μπαμπᾶς ἔτρεξε κοντὰ εἰς τὸν Τρὸτ καὶ τὸν ἐσήκωσε καὶ τὸν ἐκύτταξεν εἰς τὸ μέτωπον. Ἀλλ' ἡ μαμά του τὸν ἐπῆρεν εἰς τὰ γόνατα, τὸν ἐχαΐδευε, τὸν φιλοῦσε καὶ τοῦ ἔλεγε χίλια καλὰ λόγια. Ὁ Τρὸτ ἔκλαιγε ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀπὸ πόνο μαζῆ, διότι εἶχε ἕνα πρίξημο εἰς τό μέτωπον.

— Ἀλλὰ πῶς ἔκαμες μικρούλη μου καὶ ἔπεσες ἔτσι; Ὁ Τρὸτ δὲν ἠμποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ. Ἔκλαιγε πολύ, τέλος ἐγέλασε καὶ εἶπεν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλάμματα:

— Τὸ ἔκαμα... τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες.

Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ ἐκυττάχθησαν ἔκπληκτοι· τί ἤθελε νὰ εἴπῃ;

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ λέγῃ κανεὶς ποτὲ ψέμματα καὶ ὁ Τρὸτ ἐξήγησε τὴν αἰτία. Ἤθελε νὰ ἐννοήσῃ, ἐὰν ἡ μαμά του καὶ ὁ μπαμπᾶς του τὸν ἀγαποῦν ἀκόμη. Αὐτὸς ἐγνώριζε πῶς αὐτὸν τὸν παληὸ πλέον δὲν ἠμποροῦσαν ν'ἀγαποῦν, ὅπως τὴν ἀδελφούλα ποῦ ἦτο καινούργια.... καὶ ὅμως ἤθελε νὰ ἠξεύρῃ ἂν τὸν ἀγαποῦσαν καὶ αὐτὸν μιὰ σταλίτσα. Τώρα εἶνε πολύ, πολὺ εὐχαριστημένος, διότι.... καὶ ἄρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ.

Ἡ μαμὰ τὸν ἐπῆρεν εἰς τὴν ἀγκαλιά της καὶ τοῦ ἐσκούπισε τὰ μάτια· ὁ μπαμπᾶς τοῦ κρατοῦσε σφιχτὰ τὰ δυὸ χεράκια καὶ οἱ δυὸ γελοῦσαν, μὰ μὲ τρόπο ἰδιαίτερο, μὲ πολλὴ ἀγάπη· καὶ ὁ Τρὸτ ἦτο πολὺ εὐτυχὴς διότι ἤξευρε τώρα, ὅτι τὸν ἀγαποῦσαν καὶ αὐτὸν καὶ μάλιστα τόσον, ὅσον καὶ πρίν, τόσον ὅσον καὶ τὴν Λουκία. Μόνον ἡ Λουκία εἶνε μικρούλα, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἔχει ἀνάγκην περισσοτέρας περιποιήσεως, ἐνῷ ὁ Τρὸτ εἶνε ἕνας μικρούτσικος κύριος· ἀλλὰ καὶ τοὺς δύο τοὺς ἀγαποῦν τὸ ἴδιο. Ἔπειτα ὁ μπαμπᾶς τὸν σήκωσε ψηλὰ εἰς τὰ χέριά του, τὸν ἐφίλησε εἰς τὰ δύο μάγουλα καὶ κυττάζοντας αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα παρηγορήθηκε; εἶνε εὐχαριστημένος, ὁ ἀνθρωπάκος μου;

Καὶ ὁ Τρὸτ μὲ τὰ μάτια ἀκόμη κόκκινα καὶ χαμογελόντας εἶπε:

Ὦ ναί! πολύ, πολὺ εὐχαριστημένος.

(Κατὰ τὸ Ἰταλικόν)

ΟΙΚΟΚΥΡΑΙ ΚΑΙ ΟΙΚΟΚΥΡΕΙΟ

Ἄλλοτε ἡ λογοδοσία τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Οἰκοκυρικοῦ τμήματος ὑπεβάλλετο ἁπλῶς εἰς τὸ γενικὸν Συμβούλιον τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων. Σήμερον ὅτε τὰ τμήματα κατ' ἀπόφασιν τῆς Α. Μεγαλειότητος, Προέδρου τῆς Ἑνώσεως, ἐχειραφετήθησαν, εἰς τρόπον ὥστε ἕκαστον ἐξ αὐτῶν νὰ ἔχῃ μὲν πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας καὶ δράσεως, ἀλλὰ καὶ νὰ φέρῃ πλήρη τὴν εὐθύνην τῶν πράξεων καὶ τῆς οἰκονομικῆς αὐτοῦ καταστάσεως, σήμερον τὸ ἔργον μας ὀφείλει εἰς πάσας αὐτοῦ τὰς λεπτομερείας νὰ γίνεται γνωστὸν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινόν, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸ συνδέει ὁ σκοπός, ὃν ἐξυπηρετεῖ, ἡ δι' αὐτοῦ ἐπιδιωκομένη κοινωνικὴ πρόοδος καὶ ἀλληλεγγύη καὶ εἰς τὴν συνδρομὴν τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ἐλπίζῃ.

Ὁ σκοπὸς τῆς Οἰκοκυρικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς συνδέεται τόσον μὲ τὴν Ἑλληνικὴν οἰκογένειαν ὅλων τῶν τάξεων καὶ μὲ τὴν ἰδανικὴν ἁρμονίαν, τὴν ὁποίαν ὅλαι καὶ ὅλοι ὀνειροπολοῦμεν διὰ τὸ μέλλον τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, ὥστε κάθε Ἑλληνὶς οἰκοδέσποινα καὶ κάθε Ἕλλην πατὴρ οἴκου, ὤφειλε νὰ ἐπιδιώκῃ μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος τὴν πρόοδον αὐτῆς

Εἶναι ἡ πρώτη σχολή, ἡ ὁποία μετὰ ἑξῆντα ἐτῶν ἐθνικὴν ζωὴν ἔστρεψε τὸ πρόγραμμα τῆς γυναικείας ἀνατροφῆς ἐκεῖ ὅπου ὤφειλε νὰ εἶχε στραφῆ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς κόρης εἰς ἔργα, διὰ τὰ ὁποῖα καὶ ἡ φύσις καὶ τὸ κοινωνικὸν καὶ οἰκογενειακὸν καθεστὸς τὴν προορίζει.

Ἄλλοτε ἐπιστεύετο ὅτι μία μητέρα καλὴ ἦτο ἀρκετὴ διὰ τὴν διδασκαλίαν αὐτήν Ἄλλοτε ὅταν ἡ ζωὴ ἦτο ἁπλουστέρα, ὅταν οἱ ἄνδρες ἦταν οἱ διαχειρισταὶ τῶν οἰκιακῶν ἐξόδων, ὅταν ἡ τροφὴ ἦτο λιτὴ καὶ ἡ ζωὴ τῆς γυναικὸς διήρχετο περιωρισμένη εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τῆς οἰκίας, ὅταν αἱ κοινωνικαὶ σχέσεις περιωρίζοντο εἰς στενώτατα ὅρια, ὅταν τὸ φόρεμα τὸ νυμφικὸν τῆς μάμμης ἠδύνατο χωρὶς καμμίαν μεταβολὴν νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ ἀπὸ τὴν ἐγγονήν, τότε ἴσως τὸ ἔργον τῆς οἰκοκυρᾶς νὰ ἦτο ἁπλούστερον.

Σήμερον τὰ πράγματα μετεβλήθησαν. Σήμερον μία καλὴ οἰκοδέσποινα πιθανὸν νὰ μὴν εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἐργάζεται δέκα καὶ δώδεκα συνεχεῖς ὥρας τῆς ἡμέρας εἰς χειροτεχνικὰς ἐργασίας, ἀφοῦ αἱ οἰκιακαὶ τέχναι ἀπὸ τῆς ὑφαντικῆς μέχρι τῆς καλτσοπλεκτικῆς μετεφέρθησαν εἰς τὸ ἐργοστάσιον. Ἀλλὰ ἔχει ἀνάγκην ἀνωτέρας καὶ ἐπιστημονικωτέρας μορφώσεως διὰ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὸ νέον καθεστὸς τῆς οἰκιακῆς ζωῆς. Οἱ θαυμασταὶ τῶν νοικοκυριῶν καὶ τῶν νοικοκυρῶν τοῦ παρελθόντος, οἱ ἐγκωμιασταὶ τῆς ἁπλῆς ζωῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν μία ἄξεστος καὶ ἄκομψος ὑπηρέτρια, κατὰ τὸ πλεῖστον ξυπόλυτη καὶ ἀκτένιστη, ἤρκει δι' ὅλας τὰς ἐργασίας τοῦ σπιτιοῦ, θὰ ἀπηλπίζοντο σήμερον, ἐὰν ἦσαν καταδικασμένοι νὰ ἔζων, ὅπως ἔζων οἱ ἄνδρες τῶν χρόνων ἐκείνων. Ἐὰν αὕφνης ὑποχρεώνοντο νὰ τρώγουν τὸ βαρὺ ψωμί, τὸ ὁποῖον τότε ἐζυμόνετο κάθε Σάββατον καὶ τὸ ὁποῖον μετεβάλλετο εἰς παξιμάδι, μέχρις οὗ παρέλθῃ τὸ ὀκταήμερον διὰ τὸ νέον ζύμωμα. Ἢ ἐὰν τὸ συνταγολόγιον τοῦ μαγειρείου περιωρίζετο εἰς τὰ φαγητὰ καὶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἡ ἂν αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ ἐνδύοντο μὲ τὴν καλαισθησίαν, τὴν ὁποίαν ἀπαντῶμεν ἀκόμη καὶ σήμερον εἰς γυναῖκας ἀπομακρυσμένων πόλεων καὶ νησιῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ζωὴ τώρα μετεβλήθη. Ὁ ἀτμός, ὁ ὁποῖος ἐσυντόμευσε τὰς ἀποστάσεις, ἐπέφερεν ὁλόκληρον ἀναστάτωσιν εἰς τὴν ζωήν μας. Σήμερον ἡ ἐπιστήμη εἰσέδυσε παντοῦ καὶ ἡ καλαισθησία ἀνεπτύχθη εἰς σημεῖον, ὥστε ἄνευ συστηματικῆς ἐπιδόσεως τῆς γυνικὸς καὶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς ἐκείνην, τὸ ἔργον της καὶ ὡς οἰκοδεσποίνης καὶ ὡς μητρὸς εἶναι ἀτελὲς καὶ ἐπιζήμιον.

Αἱ μητέρες λοιπὸν τοῦ παρελθόντος δὲν εἶναι πλέον ἐπαρκεῖς διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς οἰκοκυρικῆς, ὡς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ἐπαρκεῖς διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν οἰκιακῶν τεχνῶν, ἀπὸ τῆς μαγειρικῆς μέχρι τῆς ραπτικῆς, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν βάσιν τῆς ὑγιεινῆς διαίτης καὶ τῆς καλαισθητικῆς παραστάσεως τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας εἰς τὴν οἰκιακὴν καὶ κοινωνικὴν ζωήν.

Ἀφότου ἡ μεταβολὴ αὕτη ἐπῆλθεν εἰς τὴν ζωὴν ὅλων γενικῶς τῶν κοινωνιῶν, ἐπεβλήθη καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἱδρύσεως τῶν οἰκοκυρικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν σχολῶν.

Ἡ τιμὴ τῆς ἱδρύσεως αὐτῶν ὀφείλεται πρωτίστως εἰς τὴν Σουηδίαν. Εἷς ἔμπορος ὁ κ. Lindshaen καὶ εἷς συντάκτης μεγάλης ἐφημερίδος ὁ κ Hedlung βοηθούμενοι ὑπὸ κυριῶν ἔθεσαν τὰς βάσεις τῆς πρώτης πρακτικῆς οἰκοκυρικῆς Σχολῆς. Τὰ κεφάλαια διὰ τὴν ἵδρυσιν αὐτῆς κατέβαλον γενναῖοι ἰδιῶται καὶ τὴν 1ην Δ)βρίου 1865 ἐτελοῦντο εἰς τὴν πόλιν Gôlheborg τὰ ἐγκαίνια αὐτῆς.

Τὴν αὐτὴν περίπου ἐποχὴν ἱδρύετο καὶ εἰς τὴν Χριστιανίαν σχολὴ παρομοίας φύσεως· μετὰ ἓν ἔτος ἡ Γερμανία ἠκολούθει τὸ παράδειγμα τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας· τὸ Βέλγιον, ἡ Ὁλλανδία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Ἑλβετία, ἡ Αὐστρία, ἡ Οὐγγαρία, ἡ Ἰταλία, ἡ Φινλανδία, ἡ Ῥωσσία, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι καὶ ὀλίγον βραδύτερον ἡ Ῥουμανία καὶ ἡ Βουλγαρία προέβησαν εἰς ἵδρυσιν Οἰκοκυρικῶν καὶ Ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν.

Ἡ Ἑλλὰς εἶχε μείνει καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ τελευταία. Ἀπὸ τοῦ ἔτους τῆς ἱδρύσεως τῆς ἐφημερίδος μου, δηλ. πρὸ δέκα ἐννέα ἐτῶν δὲν ἔπαυσα νὰ κηρύττω τὸ εὐαγγέλιον τῆς πρακτικῆς μορφώσεως τῶν κοριτσιῶν διὰ τῆς ἱδρύσεως οἰκοκυρικῶν καὶ τεχνικῶν σχολῶν. Εἰς τὸ πρῶτον δὲ Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Γυναικείων Ἔργων καὶ Ἱδρυμάτων, τὸ συγκληθὲν εἰς Παρισίους ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸ 1889, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Jules Simon, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον τὴν τιμὴν νὰ προσκληθῶ, μίαν καὶ μόνην ὑπέβαλα εὐχὴν διὰ τὴν τόπον μου καὶ μίαν καὶ μόνην ἐζήτησα μεταρρύθμισιν : τὴν διὰ τῆς ἱδρύσεως Οἰκοκυρικῶν καὶ Τεχνικῶν Σχολῶν μόρφωσιν τῶν Ἑλληνίδων εἰς τὸ δύσκολον ἔργον τῆς Οἰκοκυρᾶς καὶ μητρός.

Ὁ νῦν Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Θ. Δηληγιάννης, ὁ ὁποῖος παρίστατο εἰς τὸ Συνέδριον τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὡμίλουν, μοὶ ὑπεσχέθη ἔκτοτε, ὅτι ἤθελε πράξει πᾶν τὸ δυνατόν, ὅπως ὁ πόθος μου ἐκεῖνος πραγματοποιηθῇ.

Βλέπετε δὲν εἶχον ζητήσει ἐγὼ διὰ τὰς Ἑλληνίδας οὔτε ψῆφον, οὔτε πολιτικὰ προνόμια, ὅπως ὁ πόθος μου εἶναι δύσκολος εἰς πραγματοποίησιν. Ἐζήτησα ἁπλῶς ὅ,τι οἱ ἄνδρες ὅλων τῶν πολιτικῶν ἀποχρώσεων καὶ οἱ μᾶλλον ὀπισθοδρομικοὶ ἀκόμη εἶχον πάντοτε ὀνειρευθῆ διὰ τὰς συζύγους καὶ τὰς θυγατέρας των· νὰ παραχωρηθοῦν εἰς αὐτὰς τὰ μέσα, ὅπως γείνουν καλαὶ οἰκοδέσποιναι, καλαὶ οἰκονόμοι καὶ διαχειρισταὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ πλούτου, καλοὶ παράγοντες τῆς οἰκιακῆς εὐημερίας καὶ τῆς τόσον ποθητῆς ἁρμονικῆς ζωῆς τοῦ οἴκου.

Ἀνάγκη πολιτικῆς ψήφου.

Δυστυχῶς ἂν καὶ τόσον ὠφελίμου καὶ ἀναγκαίου ἔργου τὴν ἵδρυσιν ἐπόθουν, ὅμως ἡ πεῖρα μὲ ἐδίδαξεν ὅτι ἄνευ ψήφου καὶ πολιτικῶν προνομίων οὐδὲν δύναταί τις νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸν τόπον μας. Εἷς ὑπουργὸς τῆς Παιδείας μετὰ τοῦ ὁποίου πρὸ δεκαπενταετίας εἶχον συνεργασθῆ πρὸς καταρτισμὸν νομοσχεδίου διὰ τὴν ἵδρυσιν οἰκοκυρικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν σχολῶν, ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ οἰκονομικὸν μέρος τοῦ ἔργου, μοῦ εἶπεν ἄνευ περιφράσεων : *Ἡ Βουλὴ θὰ ἐψήφιζεν οἵαν δήποτε πίστωσιν, ἐὰν διεθέτετε πολλοὺς βουλευτάς. Καὶ οἱ βουλευταὶ δι' ὑποθέσεις γυναικείων ἔργων δὲν ἠμποροῦν ποτὲ νὰ εἶναι πολλοί, διότι τοὺς ἐκλέγουν οἱ ἄνδρες καὶ ὄχι αἱ γυναῖκες.*

Ὁ κ. ὑπουργὸς εἶχε δίκαιον. Ἀπόδειξις δὲ τῆς ἀληθείας αὐτῆς εἶναι ὅτι ἂν καὶ ἀρχηγοὶ ἰσχυροὶ πολιτικῶν μερίδων ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τοῦ ἔργου, ἰδιαίτατα δὲ ὁ νῦν Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ὅστις πολλάκις εἶχεν εἴπει ὅτι ἂν εἶχε θυγατερας, εἰς τὸ σχολεῖον αὐτὸ θὰ τὰς εἰσήγαγε, ἂν καὶ ὅλοι οἱ κατὰ καιροὺς ὑπουργοὶ τῆς Παιδείας ἀνεγνώρισαν τὴν χρησιμότητά του καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς γενικεύσεως ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ὅλην τῆς πρακτικῆς καὶ τεχνικῆς μορφώσεως τῶν κοριτσιῶν, ὅμως αἱ βουλευτικαὶ Σύνοδοι διαδεχονται ἡ μία τὴν ἄλλην, χωρὶς κανὲν ὁριστικὸν καὶ κανὲν ριζικὸν μέτρον νὰ ληφθῇ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὑπάρξεως τῆς σχολῆς αὐτῆς, ἀλλ' οὔτε πρὸς ἵδρυσιν ἄλλων.

Μικρὰ ἐτησία Κυβερνητικὴ ἐπιχορήγησις ἕως πεντε χιλ. δρ. εἶναι τὸ ἀνώτατον ὅριον τῆς συνδρομῆς, τὸ ὁποῖον χάρις καὶ πάλιν εἰς τὸ εὐγενὲς ἐνδιαφέρον τοῦ νῦν Προέδρου τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως μᾶς παρεχωρήθη καὶ δι' ὁ θερμῶς τὸν τὸν εὐγνωμονοῦμεν. Ὁ Δῆμος Ἀθηναίων, ὁ ὁποῖος εἰσήγαγεν εἰς τὴν Σχολὴν ὑπὲρ τὰς εἴκοσι πέντε μαθητρίας δωρεὰν κατὰ μὲν τὸ 1903 ἐψήφισεν ὑπὲρ αὐτῆς δρ. χιλίας, κατὰ τὸ 1904 δρ. 250 καὶ κατὰ τὸ 1905 τίποτε.

Ὁ τότε Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας εἶχε λοιπὸν δίκαιον, κρίνων ὡς ἔκρινε τοὺς κ. κ. συναδέλφους του. Ἀλλὰ δὲν εἶχε δίκαιον, θεωρῶν τὴν ἵδρυσιν οἰκοκυρικῶν καὶ Ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν, ἀποκλειστικῶς ἔργον γυναικεῖον. Διότι ἐπὶ τέλους αἱ οἰκογένειαι δὲν ἀπαρτίζονται μόνον ἀπὸ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄνδρας καὶ ἡ καλὴ διοίκησις τοῦ οἴκου ἔρχεται εἰς ἄμεσον συνάφειαν μὲ τὸ ἀνδρικὸν βαλάντιον, ἀφοῦ οἱ ἄνδρες εἶναι καὶ τώρα ἀκόμη οἱ μόνοι διαχειρισταὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ πλούτου.

Ἔπειτα οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι, κατὰ κανόνα, ἀγαποῦν καὶ νὰ τρώγουν καλὰ καὶ νὰ βλέπουν τὰ παιδιά των τακτικὰ καὶ κόσμια καὶ περιποιημένα, καὶ τὰ σπίτια των εὐπρεπῆ ὑποφέρουν αὐτοὶ πρῶτοι ἀπὸ τὴν ἀτελῆ μόρφωσιν τῶν συζύγων καὶ κοριτσιῶν των εἰς τὰ ἔργα τοῦ οἴκου.

Συνέπεια ἐν τούτοις τῆς ἀδιαφορίας ταύτης τῶν ἀνδρῶν εἶναι ὅτι τὰ οἰκονομικὰ ἰσοζύγια τῶν σπιτιῶν εὑρίσκονται ἀντοτε εἰς τὴν ἰδίαν κατηγορίαν μὲ τὰ οἰκονομικὰ ἰσοζύγια τοῦ Κράτους.

Ἐὰν αὐτὸ ἐπτώχευσεν ἕως τώρα μίαν φορὰν μόνον, ὅμως αἱ χρεωκοποῦσαι καὶ ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς οἰκογένειαι δι' ἔλλειψιν οἰκογενειακοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ οἰκονομικῶν καὶ οἰκοκυρικῶν γνώσεων τῆς οἰκοδεσποίνης ἀνέρχονται εἰς ἀριθμὸν, ὁ ὁποῖος ὤφειλε νὰ συγκινῇ περισσότερον κάθε ἄλλης χρεωκοπίας τὴν Βουλὴν τοῦ Ἔθνους.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

— Ζαβότ ! εἶπεν ἡ μικρὰ πριγκήπισσα κτυπῶσα τὰς χεῖρας, Ζαβότ, ἀκούεις ;

Ἤκουον πράγματι ἐρχόμενον ἐκ τοῦ ἄλλου ἄκρου τοῦ πάρκου ἄνωθεν τῶν ἀκόμη γυμνῶν κεφαλῶν τῶν γηραιῶν φηγῶν καὶ δρυῶν, τὸν λαμπρὸν ἦχον σάλπιγγος.

Ἦτο ἡ πέμπτη φορά, ἀπὸ τῆς πρωΐας, ὅπου εἷς ἱππότης ἐζήτει οὕτω τὴν εἴσοδόν του εἰς τὸ ἀνάκτορον. Καὶ ἂν ἡ μικρὰ πριγκήπισσα ἐκτύπα τὰς χεῖρας, τοῦτο θὰ ἐσήμαινεν, ὅτι ἴσως ἐπὶ τέλους μεταξὺ αὐτῶν ἔμελλε νὰ φανερωθῇ ἐκεῖνος, ὅστις, νικητὴς τῆς ἐπικειμένης δοκιμασίας, θὰ ἐγίνετο κύριος καὶ σύζυγός της.

Ἤδη εἶχε παρέλθει ἔτος καὶ ἡ προσδοκία τῆς μικρᾶς πριγκηπίσσης διεψεύσθη· οὐδεὶς ἱππότης, ἂν καὶ ἤρχοντο ἀπ' ὅλα τὰ ἄκρα τοῦ κόσμου, καὶ ἀπὸ τὰ ἐνδοξότερα, ἐξῆλθε νικητὴς τῆς δοκιμασίας ταύτης.

Ἦτο λοιπὸν τόσον τρομερά ; Ἐπρόκειτο νὰ φονεύσουν φοβερόν τινα γίγαντα ἢ νὰ προσηλώσουν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τέρας τρομερὸν ἐκπέμπον πῦρ διὰ τῶν ῥωθώνων;

Ὄχι, βεβαίως ! Ἤρκει μόνον, (καὶ τὰ τρυφερὰ δάκτυλα μιᾶς θαλαμηπόλου ἠδύναντο νὰ ἐπαρκέσουν εἰς τοῦτο) νὰ σηκώσουν τὴν μυστηριώδη προσωπίδα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν μέχρι τῆς ἑσπέρας τῶν γάμων της, (μία νεράϊδα τὸ ἠθέλησεν οὕτω) τὸ πρόσωπον τῆς μικρᾶς πριγκηπίσσης θὰ ἔμενε κρυμμένον ἀπὸ τὰ ὄμματα ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Μάλιστα· οὐδεὶς ποτὲ ἐγνώρισεν αὐτὴν τὴν κεκρυμμένην καλλονὴν παρὰ μόνον μεταξὺ τῶν ῥηγμάτων τοῦ βελούδου διέκρινε τις δύο ὀφθαλμοὺς μειδιῶντας καὶ ἓν στόμα μικρὸν ὡς τὸ στόμα μικροῦ παιδίου.

* * *

Μέγα συμπόσιον ἐδόθη ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἰς τὸ ἀνάκτορον πρὸς τιμὴν τῶν ὑποψηφίων γαμβρῶν. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ τελευταῖοι. Ἐπὶ τῆς μεγάλης τραπέζης αἱ κεναὶ φιάλαι ἀνέπεμπαν λάμψεις φωτεινὰς μαζῆ μὲ τὰ κοσμήματα τῶν ἀδαμάντων καὶ τῶν ἀργυρῶν σκευῶν.

Εἰς ἄλλην αἴθουσαν ἐχόρευαν ἤδη, ὑπὸ τὴν χρυσαυγῆ λάμψιν χιλίων κηρίων, κατεσκευασμένων ἀπὸ καθαρὸν κηρόν. Ἡ δωδεκάτη ἐσήμανεν· ἡ ὥρα τῆς δοκιμασίας ἔφθασε Τὸ εὔθυμον πλῆθος ἐσιώπησε καὶ οἱ πέντε ἱππόται ἀνεφάνησαν ὑπερήφανοι, νέοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς.

Πάραυτα ἐπροχώρησεν, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν κυριῶν τῆς τιμῆς ἡ μικρὰ πριγκήπισσα. Ἦτο ἐνδεδυμένη μὲ λευκὰς μουσουλίνας, τόσον λεπτάς, ὥστε θὰ τὴν ἐνόμιζέ τις καλυμμένην ἀπὸ ἀτμούς. Τὸ πρόσωπόν τις φεῦ ! καίτοι ἐμειδία ὡς ἀπριλιάτικη πρωΐα, ἐχάνετο ὑπὸ τὸ μαγευμένον κάλυμμα καὶ ἐπὶ τοῦ τραχήλου της μεταξὺ τῶν σγουρῶν τρελλῶν μαλλιῶν της ἔλαμπεν ὁ μυστηριώδης κρίκος τὸν ὁποῖον οὐδεμία ἀνθρώπινος δύναμις ἠδυνήθη μέχρι τοῦδε νὰ ἀνοίξῃ. Πρῶτος ἐπλησίασεν ὁ υἱὸς ἑνὸς βασιλέως τῶν χωρῶν τοῦ Βορρᾶ. Ἦτο ξανθὸς καὶ λευκός : ὁ εὔρωστος λαιμός του ἐφαίνετο ὡς νὰ εἶχε γίνει ἀπὸ μάρμαρον. Πολλάκις, σῶμα μὲ σῶμα, εἶχε πολεμήσει εἰς τὸ κυνήγιον μὲ τὰς ἄρκτους, τὰς ὁποίας συνελάμβανεν εἰς τὰς φωλεάς των. Εἰς τὴν ζώνην εἶχε κρεμασμένον τὸ ἐγχειρίδιόν του. Ἐγχειρίδιον πλάτους τεσσάρων δακτύλων, καμωμένον εἰς παλαιοὺς χρόνους, τὸ ὁποῖον εἷς μάγος ἐβύθισεν ἐντὸς τοῦ παγωμένου ὕδατος τοῦ Πολικοῦ Ὠκεανοῦ, λέγων λόγια μαγευμένα ὑπὸ τὸν ἥλιον τοῦ μεσονυκτίου Ἔκοπτε τὸν βράχον ὡς νὰ ἦτο ἄρτος· τοὺς ἀδάμαντας ὡς λεπτοκάρυα καὶ ἐζύγιζεν ὀκτὼ λίτρας. Ἔκυψεν εἰς τὸν τράχηλον τῆς μικρᾶς πριγκηπίσσης. Τὸ ἐγχειρίδιόν του ἔλαμψεν εἰς τὴν χεῖρά του, καὶ ἐπιδεξίως κινούμενον, ἀκούμβησεν εἰς τὸν κρίκον ἕνα εὗρῃ τὸ ἐλάττωμα αὐτοῦ. Ἀλλὰ εἰς τὴν πρώτην πίεσιν, ἠκούσθη θόρυβος ὅμοιος μὲ ἐκεῖνον ὃν προξενεῖ δέμα ξηρῶν κλημάτων θραυομένων ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἡ λαβὴ μετεβλήθη εἰς θρύμματα.

Μετ' αὐτὸν ἦλθεν εἷς πρίγκηψ τῶν ἀγνώστων χωρῶν, οἵτινες εἶναι πέραν τῆς μεγάλης ἐρήμου. Εἶχε βλέμμα διαπεραστικόν, ρώθωνας εὐκινήτους, τοὺς ὁποίους ὁ κίνδυνος ἢ ἡ εὐχαρίστησις ἔκαμον νὰ τρέμουν. Μὲ τὰ γόνατα μόνον ἐγνώριζε νὰ δαμάζῃ τοὺς πλέον ὁρμητικοὺς ἵππους καὶ οὐδέποτε σφαῖρα τοῦ μακροῦ ὅπλου του, τοῦ στολισμένου μὲ μαργαρίτα, εἶχεν ἀποτύχει.

Ἔφερεν εἰς ἓν δοχεῖον σκαλισμένον εἰς μαῦρον γρανίτην, ποτὸν τοῦ ὁποίου μίαν μόνη σταγὼν ἤρκει νὰ διαλύσῃ ὄγκον ὀρειχάλκου, τὸν ὁποῖον δέκα ἄνδρες δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ σηκώσουν.

Ἀλλὰ τὸ τρομερὸν ρευστὸν, χυθὲν ἐπὶ τοῦ κρίκου, ἐξητμίσθη ὡς κόκκος λιβάνου εἰς πλάκα κοκκινισμένου σιδήρου.

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! ἀνεστέναξεν ἡ μικρὰ πριγκήπισσα θὰ εἶναι καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ὡς καὶ τὴν τελευταίαν ἀνοιξιν ;

Ὁ τρίτος ὑποψήφιος ἦτο ἀρχηγὸς τῶν ἀγρίων λαῶν, οἵτινες ζῶσιν εἰς τὰς ὄχθας τῶν μεγάλων λιμνῶν, ὄπισθεν τῆς Αἰγύπτου. Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα σάκκον ἀπὸ δέρμα ἱπποποτάμου ὅπου ἦσαν εὐλαβῶς κλεισμένα τὰ παντοδύναμα φυλακτά, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ μεταβάλλουν ἐλέφαντα εἰς ποντικὸν καὶ τὴν ἄμμον τῆς ὁδοῦ εἰς γάλα καμήλου. Ὁ κρίκος δὲν ὑπεχώρησεν οὔτε εἰς αὐτά.

Δύο ὑποψήφιοι ἀνέμεναν τὴν σειράν των. Ὁ εἷς δεινὸς μαστόδους, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἐγνώριζέ τις νὰ προσδιορίσῃ ἀκριβῶς ὁποίας καταγωγῆς ἦτο, τριχωτὸς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. εἶχε βραχίονας μὲ ῥόζους, χονδροὺς καὶ πολὺ δυνατούς Τὸν εἶδαν νὰ στρέφῃ καὶ νὰ τυλίσσῃ εἰς κύκλους μεταξὺ τῶν δακτύλων του, περικεφαλαίαν ἀπὸ ἀτσάλι· ὅταν ἐβάδιζε, τὸ πάτωμα ἔτρεμε καὶ ἐχρειάζετο νὰ ἀνοίξουν τὴν θύραν τῆς αἰθούσης μετὰ δύο φύλλα ἵνα δυνηθῇ νὰ εἰσέλθῃ κύπτων.

Δὲν εἶχεν οὔτε ὅπλα οὔτε μαγείας· εἶχε πεποίθησιν εἰς τὴν ἀκατανίκητον δύναμίν του. Μὲ τὰς δύο χεῖρας ἔλαβε τὸν κρῖκον· ἦκουσαν τὰς κλειδώσεις του νὰ τρίζουν ; εἶδον αἷμα νὰ πηδᾷ ἀπὸ τοὺς δακτύλους του, ἀλλ' ὁ κρίκος ἔμεινεν ἀνέπαφος καὶ ἐγκατέλειψεν αὐτὸν ἐκβάλλων κραυγὴν ὀργῆς καὶ ἀπελπισίας.

Ἡ μικρὰ πριγκήπισσα δὲν ἐλυπήθη διὰ τὴν νέαν ἀποτυχίαν· θὰ τῆς ἐπροξένει φρίκην νὰ ἀνήκῃ εἰς παρόμοιον τέρας.

Ἀλ! μάλιστα, τὸ ἐναντίον, ὁ τελευταῖος ἱππότης ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ ! Πολὺ νέος μὲ μαῦρα μαλλιὰ πίπτοντα εἰς τοὺς ὤμους του, ἦτο συνήθους ἀναστήματος, ἀλλὰ κλοκαμωμένος ! Αἱ λευκαὶ χεῖρές του ἦσαν ὡς γυναικεῖαι· ἐν τούτοις εἶχεν ἤδη δώσει κατὰ τὰς μάχας ἐνδείξεις τῆς δυνάμεώς του.

Ἡ μικρὰ πριγκήπισσα τὸν ἐγνώριζε καλῶς. Ἐνῷ αὐτὸς ἐβάδιζε πρὸ τῶν ἀνακτόρων, εἶχε πολλάκις ἀπομακρύνει τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου της ἵνα παρατηρήσῃ τὴν χάριν του καὶ τὴν καλήν του μορφήν. Πολλάκις ἐπίσης δὲν ἀπεμακρύνετο, εἰμὴ μόνον ὅταν τὰ βλέμματά των συνηντῶντο καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναγνώσει τότε, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ χαριτωμένου νεανίου, τὴν εἶχε πληρώσει μὲ τερπνὴν ταραχήν.

Ἀλλὰ τί ἤλπιζε νὰ κάμῃ ἐκεῖ, ὅπου ὅλοι οἱ ἀντίζηλοί του ἀπέτυχον ; Δὲν εἶχεν οὔτε τὴν ἀνήκουστον δύναμιν τοῦ ἑνός, οὔτε τὰ μαγικὰ θέλγητρα ἢ τὸ ἐγχειρίδιον τῶν ἄλλων.

Ὅλος ὁ κόσμος τὸν παρετήρει καὶ ἐμειδία ἤδη διὰ τὸ παράτολμον θάρρος του.

Ἐν τούτοις ἐκεῖνος μετὰ χαρᾶς, ἐπροχώρησε. Θάσας ἐνώπιον τῆς μικρᾶς πριγκηπίσσης ἐγονυπέτησεν· ἔπειτα ἀνορθωθείς, ἔκαμεν ἓν βῆμα, καὶ φέρων μέχρι τῶν χειλέων του τὸν ξανθὸν τράχηλον ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ κρίκου τὸ θερμότερον φίλημα, τὸ ὁποῖον μνηστὴρ ποτὲ εἶχε δώσει. Καὶ αἰφνιδίως τὰ δύο κορδόνια τῆς προσωπίδος ἐλύθησαν μόνα των, καὶ ἡ μικρὰ πριγκήπισσα ἐπαρουσίασε πρόσωπον λάμπον ἐκ καλλονῆς νεότητος καὶ εὐδαιμονίας πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἐμπιστευόμενος εἰς μύνην τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος κατώρθωσε νὰ τὴν κατακτήσῃ.

(Charles Talbère) **Κούλα Ἐπ. Δημολούλια**

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Εἶχαν παρέλθει τρεῖς μῆνες ἀφότου εἶχε φύγει ἡ Σόνια. Ἡ ζωὴ τῶν δύο συζύγων εἶχεν ἐξακολουθήσει ἥσυχος, μονότονος, χωρὶς εὐτυχίαν καὶ χαράν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς σκηνὰς

καὶ φιλονεικίας. Μόνον τὰς ἡμέρας τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ταχυδρομείου ὁ Ἀλέκος ἐγίνετο νευρικώτερος, περισσότερον δύσθυμος ἢ εὐχαριστημένος, ἀναλόγως τῶν εἰδήσεων τὰς ὁποίας ἐλάμβανεν ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἡ Ἑλένη ἀπέφευγε πάντοτε νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς ἐξαδέλφης τοῦ συζύγου της, ἐνῷ συ ἔβαινεν ἐντελῶς τὸ ἐναντίον εἰς τὸν ἄνδρα της. Ἐκεῖνος, ἀφοῦ κατ' ἀρχὰς προσεπάθησε ἀ ἀποφεύγῃ νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομά της, ἔπειτα ἔχασε τὴν δύναμιν αὐτήν. Ὁσάκις ἐλάμβανε γράμματα ἀνεκοίνωνεν εἰδήσεις της εἰς τὴν γυναῖκά του, χωρὶς νὰ ἠμπορῇ νὰ κρύπτῃ ὅλον τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἐ άμβανε δι' αὐτήν. Ἀργότερα, ἀφοῦ μόνος του εἴτε εἰς τὸ γραφεῖόν του κλεισμένος, εἴτε εἰς τὸ τραπέζι, ἐὰν τὰ γράμματα ἔφθαναν, ἐνῷ ἐγευμάτιζαν, τὰ ἐμελετοῦσε καὶ τὰ κατέτρωγε χαμηλοφώνως, ἄρχιζε νὰ διαβάζῃ περικοπὰς εἰς τὴν Ἑλένην. Ἄκουσε, τῆς ἔλεγε, μὲ πόσην χάριν γράφει καὶ μὲ πόσην ἁπλοϊκότητα καὶ εἰλικρίνειαν διηγεῖται ὅ,τι τῆς συμβαίνει. Ἄλλοτε πάλιν τῆς ἐζήτοῦσε νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἐννοήσῃ, τί ἐκρύπτετο εἰς αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν ὑπαινιγμόν, ἢ τὶ συμπέρασμα ἔβγαζεν ἀπὸ ἐννοίας, αἱ ὁποῖαι ἀνεγινώσκοντο διὰ μέσου τῶν γραμμῶν.

Ἡ Ἑλένη εἰς τὰς ἀρχάς, μὲ τὰς πρώτας αὐτὰς ἐμπιστευτικὰς ἐξομολογήσεις ἐξανέστη κατὰ τῆς σκληρότητος τοῦ Ἀλέκου καὶ ἀπήντησε μὲ τόνον καὶ ὕφος, τὸ ὁποῖον εἰς κάθε ἄλλην περίστασιν θὰ ἐπροκάλει σκηνάς.

Ἐκεῖνος ὅμως ἐφάνη ὅτι δὲν ἀντελήφθη τίποτε· καὶ ἐπέμεινε τόσον νὰ τὴν κρατῇ ἐνήμερον εἰς ὅ,τι ἀπέβλεπε τὴν ἐξαδέλφήν του, ὥστε ἐκείνη τὸ ἐπῆρεν ἀπόφασιν καὶ μὲ τὸν καιρὸν ἐσυνείθισε τόσον πολὺ νὰ παρακολουθῇ διὰ τῆς ἀλληλογραφίας αὐτῆς τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τῶν δύο ἐξαδέλφων, ὥστε, ἐὰν καμμίαν φορὰν ὁ ἄνδρας της, ἀφοῦ ἐδιάβαζε τὸ γράμμα του, τὸ ἐδίπλωνε καὶ τὸ ἔβαζεν εἰς τὴν τσέπη του, ἐκείνη ἠρώτα ἀμέσως τί συνέβαινε καὶ μήπως ὑπῆρχαν κακαὶ εἰδήσεις.

Ἄλλως τε καὶ εἰς αὐτὴν ἔγραφεν ἡ Σόνια ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν γράμματα πολὺ συγκινητικὰ καὶ πολὺ θλιβερά, διότι πραγματικῶς ἡ δυστυχὴς κόρη ὑπεφερε μὲ τὴν νέαν ζωήν, τὴν ὁποίαν ἤρχισε νὰ ζῇ εἰς τὸ Παρίσι μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητέρας της. Μόνη μὲ τὴν γρηὰ νιάνια της, ἡ ὁποία τὴν εἶχεν ἀναθρέψει καὶ ἡ ὁποία ἐξηκολούθει νὰ εἶναι ὁ οἰκονόμος της ἐπὶ περιουσίας ἰδανικῆς μᾶλλον παρὰ πραγματικῆς, ἡ Σόνια εἶχε γείνει μισάνθρωπος, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ πλέον τὸ Παρίσι, ὅπου ἠσθάνετο περισσότερον τὴν μόνωσίν της, δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ ἀσχοληθῇ εἰς τίποτε, εἶχε μισήσει καὶ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτὴν ἀκόμη, ἡ ὁποία ἄλλοτε ἦτο ἡ πλέον εὐχάριστος ἐνασχόλησις τῆς ζωῆς της.

Ὅλα αὐτὰ ἐγράφοντο μὲ μίαν πικρίαν καὶ μὲ μίαν θλίψιν, αἱ ὁποῖαι ἐβάρυναν πολὺ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς νέας γυναικός. Πολὺ συχνὰ ἐσκέπτετο, ὅτι ἡ Σόνια ἦτο πολὺ πλέον δυστυχὴς ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἄλλοτε πάλιν ἐρωτοῦσε τὸν ἑκυτόν της, ἐὰν εἶχε τὸ δικαίωμα αὐτὴ νὰ εἶναι πρόσκομμα, εἰς τὴν εὐτυχίαν ἡ ὁποία ὠφείλετο εἰς ἐκείνην; Ἄλλοτε πάλιν ἐπανήρχετο εἰς τὴν πρώτην της σκέψιν καὶ ἐθεώρει καθῆκον της νὰ διαλύσῃ τὸν γάμον αὐτόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡ ἀγάπη ἦτο διὰ παντὸς φυγαδευμένη. Παρὰ καὶ ἐγὼ καὶ αὐτοὶ δυστυχεῖς, προτιμότερον ἐγὼ μόνη. Ὅπως δήποτε ὅμως ἡ ἀπελπισία τῶν πρώτων ἡμερῶν εἶχε μετριασθῆ πολὺ καὶ τὴν ἀγωνίαν ἐκείνην εἶχε διαδεχθῆ μία κατάστασις ἠρέμου μελαγχολίας καὶ ἐπιεικοῦς ἀνοχῆς, ἡ ὁποία τὴν ἔκαμνε καλὴν καὶ συγκαταβατικὴν μὲ ὅλους. Εὑρίσκετο μέσα εἰς τὸ σπῖτι της, ὡς νὰ ἦτο ξένη, καὶ πολὺ συχνὰ ἐνῷ ἐσκέπτετο, ὡς κάθε νέα νοικοκυρὰ νὰ προσθέσῃ ἕνα νέον ἔπιπλον εἰς τὸ σαλονάκι της, ἢ νὰ κάμῃ μεταβολὰς ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους, ἔπειτα ἐσήκωνε τοὺς ὤμους, ἀνεστέναζε καὶ ἔλεγε: πρὸς τί; Καὶ τὰ πράγματα ἔμεναν, ὅπως ἦσαν.

Ἄλλοτε πάλιν ἀπεφάσιζε νὰ διασκεδάσῃ τὴν λύπην της μὲ τὴν ἀνάγνωσιν ὡραίων καὶ σοβαρῶν βιβλίων. Χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ εἰς τὸν ἑαυτόν της, ἠσθάνετο ὅτι ἡ Σόνια ἦτο πολὺ περισσότερον ἀνεπτυγμένη ἀπὸ αὐτήν, ὅτι εἴζευρε τόσα πράγματα, ὅτι εἶχε διαβάσει πολύ, ὥστε τὴν ἠσθάνετο πολὺ πλησιέστερα πρὸς τὸν ἄνδρα της πνευματικῶς, ἀπὸ ὅ,τι ἦτο αὐτή. Ἐνθυμεῖτο ὅτι ὥρας ὅλας ἐπερνοῦσαν ἄλλοτε, συζητοῦντες οἱ δύο περὶ πραγμάτων ὡραίων. Εἰς τὰς συζητήσεις αὐτὰς οὔτε αὐτή, οὔτε οἱ ἀδελφοί της, ἂν καὶ ἐπιστήμονες, ἠμποροῦσαν νὰ λάβουν μέρος, καὶ ἠσθάνετο πάντοτε ἑαυτὴν ταπεινωμένην, καὶ γελοίαν καὶ ἐντελῶς ἀσήμαντον διὰ τὴν ἀμάθειάν της.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Σβίγγοι μὲ κρέμα. Ἕνα ποτῆρι ἀλεῦρι τῆς Τεργέστης 1 1/2 ποτῆρι νερό, μιὰ κουταλιὰ τοῦ φρούτου βούτυρο ἢ φρέσκο ἢ κοινὸ βούτυρο. Βάζομεν τὸ νερὸ μὲ τὸ βούτυρο σὲ μιὰ κατσαρόλα καὶ ἅμα εἶνε ἕτοιμο νὰ βράσῃ, τὸ τραβοῦμε ἀπὸ τὴν φωτιὰ καὶ ρίχνουμε τὴν φαρίνα, ἀνακατεύοντας πάντοτε διὰ νὰ μὴν σβολιάσῃ, ἔπειτα τὸ βάζομεν εἰς τὴν φωτιὰ καὶ τὸ ἀφήνωμεν νὰ βράσῃ καλὰ ὡς νὰ πήξῃ. Ἔπειτα ἀφοῦ κρυώσει τὸ ἀναλύομεν μὲ 5—6 αὐγὰ ὁλόκληρα καὶ ἅμα γίνει μιὰ πάστα ἀρκετὰ μαλακή, τότε τὴν κόβετε μὲ τὸ κουτάλι τῆς σούπας καὶ τὰ βάζετε ἐπάνω εἰς μίαν λαμαρίνα· τὰ ψήνετε σὲ φοῦρνο ζεστὸ καὶ ἅμα τὰ βγάζετε, ἔχετε κρέμα ἕτοιμη καὶ τὰ ἀνοίγετε λιγάκι εἰς τὸ πλάϊ μὲ ἕνα μαχαῖρι καὶ βάζετε μέσα μιὰ κουταλιὰ κρέμα. Ἔπειτα ἀφοῦ κρυόσουν λυόνετε λίγην σοκολάτα μὲ μιὰ σταλιὰ νερὸ καὶ λίγο βούτυρο τοῦ κακάου καὶ τὰ ἀλείφετε ἀπὸ πάνω· ἢ τοὺς βάζετε λίγο ἄσπρο αὐγοῦ καὶ ἀπὸ πάνω τοὺς ρίχνετο λίγη ζάχαρι χοντροκοπανισμένη ἢ μύγδαλαἀσπρισμένα καὶ κοπανισμένα.

Σήμερον Κυριακήν, ὥραν 10ην π.μ. ἄρχονται αἱ ἐξετάσεις τῆς Ἐπαγγελματικῆς καὶ Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, κατὰ τὴν ἀκόλουθον σειράν:

Κυριακή: 10—12. Λογοδοσία τοῦ τμήματος, καὶ Ἐξετάσεις Ὑγιεινῆς, λογιστικῆς, θεωρίας μαγειρικῆς καὶ καλλιτεχνικῶν μαθημάτων. Δευτέρα 4—6: Θεωρία καὶ ἐφαρμογὴ Κοπτικῆ καὶ ραπτικῆς. Ἄνθη καὶ καπέλλα. Τρίτη 4—6: Πρακτικὴ μαγειρικῆς, σίδηρον κλπ.

Ἔκθεσις φορεμάτων, ἀσπρορούχων, τεχνητῶν ἀνθέων καὶ κομψοτεχνημάτων πρὸς πώλησιν. Εἴσοδος ἐλευθέρα. Ὁδὸς Πανεπιστημίου 26.

Κόρη Γαλλὶς ζητεῖ οἰκίαν, ἐν ᾗ νὰ περιποιεῖται παιδιὰ καὶ νὰ συνοδεύῃ αὐτὰ εἰς τὸν περίπατον. Ἀναλαμβάνει καὶ τὴν ραπτικὴν φορεμάτων καὶ ἀσπρορούχων, χωρὶς πολλὰς ἀξιώσεις.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ